

Fotograaf Eva Veldhoen raakte geïnspireerd door de Lego-bouwsels die haar zoon maakt. Ze legde zijn beelden vast en bundelde ze in een boek.

Door Jeroen Bos

SPELENDERWIJS

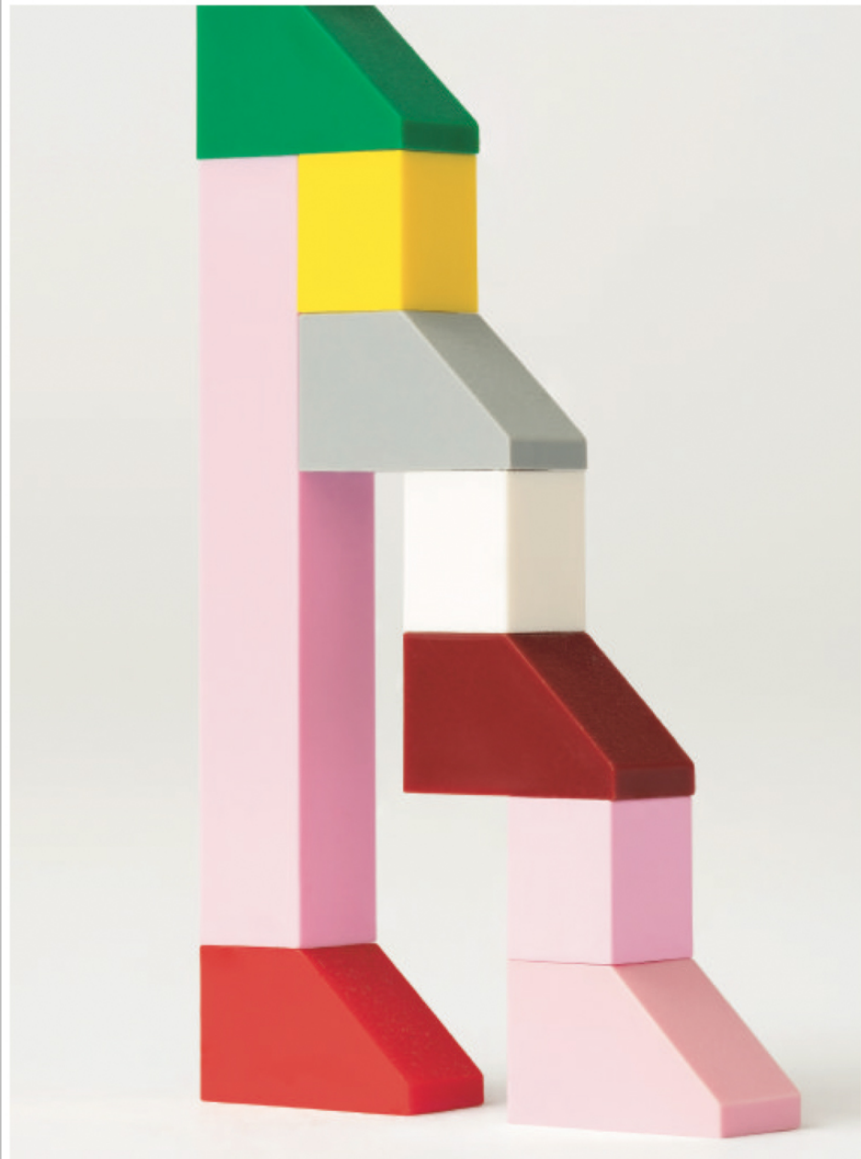
Tk ben een perfectionist', bekennt Eva Veldhoen. 'Voor mij moet alles goed gaan; geen fouten.' Tot een paar jaar geleden was ze advocaat, dus die instelling is wel begrijpelijk.

Nu is Veldhoen fotograaf en merkt ze dat een andere werkwijze nodig is: losser, meer openstaan voor het toeval. 'Een studiegenoot op de foto-opleiding zei eens tegen mij: "Jij kunt echt niet klooiën." Dat klopte. Ik durfde pas aan een project te beginnen wanneer ik wist dat het perfect zou worden.'

Inmiddels heeft Veldhoen die drempelvrees overwonnen. Ze is minder bang voor mislukkingen en vertrouwt op haar intuïtie. Haar zoon, Oscar, vijf jaar, gaf haar het voorbeeld.

'Het begon ermee dat hij op een dag met Lego een nieuw soort dingen begon te maken: kleine bouwwerkjes. Dat was nieuw voor hem en ook voor ons. Mijn dochter tekent en knutselt heel veel, maar Oscar minder. Zij hoort ons de hele tijd tegen haar zeggen: "O ja, mooi hoor, leuk!" Dus toen Oscar dat eerste bouwwerkje had gemaakt en ik het echt een kunstwerkje vond, hebben we het in huis gezet om ernaar te kijken.'

Oscar raakte enthousiast en in een mum van tijd stond het huis vol bouwwerkjes. Veldhoen besloot ze te fotograferen, met het idee er een boekje voor haar zoon van te

maken. 'Ik was op dat moment veel bezig met stillevens', vertelt ze. 'Ik haalde objecten uit hun context en fotografeerde ze in mijn studio. Zo heb ik al eens een serie gemaakt over zwerfafval. Nu deed ik dat met Oscars Lego-bouwsels.'

Het boek kwam er. Veldhoen heeft het uitgegeven in eigen beheer. 'Het gaat niet over mijn zoon en ook niet over Lego', legt ze uit. Het gaat over wat veel volwassenen zijn verleerd, maar wat Veldhoen van haar zoon weer heeft geleerd: spelen. En dan bedoelt ze niet spelletjes doen, maar de open houding waarmee kinderen de wereld benaderen. Niet bang zijn iets te proberen, maar gewoon doen, zolang je er tenminste plezier in hebt.

'Oscar gaat dat makkelijk af', vertelt Veldhoen. 'Hij zegt: "Ik weet nooit wat ik ga maken. Ik begin gewoon en dan wordt het iets."' Met die instelling begon Veldhoen aan haar boek. 'Ik heb het niet vooraf helemaal bedacht, maar gaandeweg geïmproviseerd.'

'Zo gaat het boek uiteindelijk over mij, over het proces dat ik heb doorgemaakt. Wanneer ik speel, ben ik een blijer mens. Het leven ontvouwt zich aan me en verrast me met mogelijkheden die ik niet had voorzien.' □

FOTOBOEK

Play van Eva Veldhoen, met teksten van Hannah Aukes, Tom Ruben en Annika Hein, is vormgegeven door Marjolein Heije.

